

dog ikke har henvendt mig til Jægerspris, hvorfra jeg ikke tror, man kan faa Oplysninger — det kender jeg for Resten ikke. Jeg har set efter i Fundatsen, men har ikke kunnet finde ud deraf, at en Privatmand med nogen som helst Ret derfra kan kræve at faa de Oplysninger, han maatte ønske. Men jeg har spurgt Folk, hvis Ord jeg ikke har Spor af Grund til at drage i Tvivl, som have kendt Forstanderen, medens han og hans Familie boede i København, og man har sagt, hvad der i hvert Fald for mig var Grundlag nok til at søge videre angaaende det omtalte Barn, og hvad der i hvert Fald er en Kendsgerning, at i de ikke faa Aar, Forstanderen og hans Familie have boet her i København, have de i en Aarrække beholdt deres Tjenesteyende, som alle have sagt, at de kun havde Grund til at være vel tilfredse — og selvfølgelig, er man ikke tilfreds, bliver man ikke en Aarrække paa samme Plads. Jeg spurgte da mig selv videre: Er det da muligt, at en Mand, naar han kommer ud paa en saadan Anstalt, paa en Gang bliver ond og foretager sig Ting, som ikke ere forsvarlige? For at gøre det skal man for Resten ikke alene være ond, men ogsaa dum. For paa en saadan Anstalt som Jægerspris, hvor der er en hel Række Bestillingsmænd, Plejemødre osv., maa der nødvendigvis føres en vis Kontrol med Forholdene i det hele. Jeg spurgte da mig selv: Hvorledes forholder det sig med disse Anklager, som ere rettede mod de paagældende angaaende en 14-Aars Pige, som hed Sarah, og som blev sendt ud fra Hjemmet for at tjene? Hvorledes forholde disse Beskyldninger sig til Virkeligheden? Jeg vil da sige, at saa vidt jeg har kunnet spore, saa vidt jeg har skaffet mig Oplysninger i hvert Fald, have disse Beskyldninger ikke noget som helst med Virkeligheden at gøre, have ikke haft nogen som helst Basis for det, som blev Følgen: At Forstanderen fik sin Afsked.

Her maa jeg nu henvende mig til den højtærede Justitsminister, der jo staar som den højeste Myndighed over denne selvejende Institution, med Krav om, at da nu Sagen er kommen offentlig frem, den saa i sin Helhed bliver lagt klart frem for Dagen. Der er nemlig to Ting, man maa have klar Besked paa, for det første, om der virkelig er sket denne Sara fra Forstanderens og Plejemødrenes Side noget som helst, som ikke svarer til Anstaltens Formaal og Hensigter, og dernæst maa man gøre sig det klart, at det ikke gaar an, som Tilfældet nu er, at vi

ere naaede saa vidt i Nervøsiteten paa dette Omraade, at naar der kommer i dette eller hint Blad en Artikel, er det nok til at fremkalde en Afskedigelse; for saa ville vi give dette Arbejde for de forsømte Børn en Karakter, hvorved det ikke vil blive muligt at skaffe de bedste Kræfter dertil. Personlig interesserer Sagen mig ikke, men det interesserer derimod Samfundet at faa disse Forhold bragte i en saadan Orden, at man ikke paa en løs Anklage, paa en løs Artikel skal kunne hidskaffe en Afskedigelse. Og dernæst maa man, som sagt, kræve en Undersøgelse af, hvorvidt der er noget at klage paa med Hensyn til bemeldte Pige.

Det ærede Medlems Angreb i „Kolding Socialdemokrat“ gaar i det væsentlige ud paa, at Pigen skal have tjent hos eller været kommanderet til at arbejde hos Forstanderen, og for at give det Udseende af, at det har været en meget lang Arbejdsdag, skrives der, at hun har maattet staa i Vaskebaljen fra 4 Morgen til sen Aften. Men det er aldeles ikke sandt. For det første har Pigen Sara, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, kun været i Forstanderens Tjeneste fra Kl. 10 til 3, og det er ikke nogen lang Arbejdsdag, og for det andet har hun, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, aldrig nogen Sinde deltaget i Vasken. Disse Oplysninger synes altsaa at være ganske urigtige; men da Paastand her staar mod Paastand, henstiller jeg til Justitsministeren, at der skaffes Oplysninger om Forholdet.

Dernæst siges der, at bemeldte Pige blev sendt fra Anstalten meget tarveligt udrustet med Klæder, og der føjes til, at selv de allerfattigste i dette Land blive bedre udrustede, end denne Pige var. Jeg har, saa godt jeg har kunnet, søgt at faa Oplysning om, hvordan Reglementet er. Nu ved jeg ikke, om man her er gaaet udenfor Reglementet, men hvorfor skulde man have gjort det? (*Sabroe*: Jeg kan hente Tøjet!) Ja, jeg tror dog, at det ærede Medlem vil faa mere, end han kan bære, dersom han skal hente alt det Tøj. Jeg tror, han er ført fuldstændig paa Vildspor gennem de Oplysninger, han har modtaget. Fundatsen har nemlig bl. a. den Bestemmelse om de Piger, som blive sendte ud at tjene, at naar de have tjent i 2 Aar, skal det gamle Tøj leveres tilbage, og de faa nyt derfor. Det er, fordi de Piger, der ere paa Anstalten, skulle lære at sy gammelt Tøj om til mindre Børn. Men naar de komme ud,